

Tinerii și problemele lor

Elev în clasa a XI-a la liceul seral, Vasile Stanciu este, la cei 23 de ani ai săi, unul din cartonagiștii cu cea mai bună calificare din întreprindere. Colegii îl alintă și-l tachinează pentru măiestria sa, ca și pentru colaborarea la emisiunea de radio pentru tineret „Cenacul artelor“.

— *Care din spectacolele stagiunii trecute v-a rămas la inimă?*

— Niciunul. Câteva mi-au plăcut într-o oarecare măsură și apreciez foarte mult inițiativa pe care o întreprinde revista *Teatrul*, dând posibilitate unor voci din public să se exprime și în paginile sale asupra acestei probleme. Era și timpul...

— *Vi se pare că revista noastră nu a reprezentat, în luările ei de atitudine, poziția spectatorilor?*

— Nu. Ci că e timpul ea, nemijlocit, publicul să aibă mai des posibilitatea de a se exprima chiar și în privința unor probleme de specialitate, care-l privesc direct. De pildă, eu vreau să afirm o nemulțumire care nu-i numai a mea. E vorba de modul în care tinerii sînt reprezentați în piese. Am văzut *Moartea ultimului golan* de Virgil Stoenescu, un spectacol bun și binevenit în repertoriul primei noastre scene. Dar nu înțeleg cum se face că în mai toate piesele românești, tinerii sînt tratați ca niște „neisprăviți simpatici“, care devin, în trei acte, oameni întregi. Unii sînt priviți chiar ca niște tîpi destul de greu de integrat în societate. Dacă m-ar întreba vreun dramaturg sau toți dramaturgii, despre aceasta le-aș sugera să scrie: despre noi, tinerii, noi, acești tineri mereu criticați. Și la noi, în întreprindere, și la noi în secție, sînt destule probleme ale integrării tinerilor în colectiv, în producție. Și eu am asemenea probleme. Vreau să le rezolv însă fără a fi nevoie să cercetez studii sociologice. În acest sens, cred că teatrul ne-ar putea oferi soluții, măcar sugestii. De mult timp, pe niciuna din scenele Bucureștiului nu am mai găsit un spectacol în care să fie un personaj luminos, despre care să spui: aș vrea să fiu eu el, să simt ceea ce simte el, să iau hotărîri alături de ale lui. Am văzut vizavi, la

Teatrul Mic, *Ape și oglinzi*. Am crezut că spectacolul îmi va evoca momentele de înălțare ale poporului nostru, ale tineretului nostru, dirz înfruntînd urgia apelor. Înțeleg și eu o metaforă, dar nu pricep cum aceea situație grea, excepțională, care ne-a unit pe noi toți, îl poate inspira pe un autor să declanșeze o adevărată furie a personajelor, a tuturor, cu excepția tînărului comunist, dar care este aici un om, în fond, prea plin de propria sa slăbiciune.

Vreau să vă mai spun ceva despre tineri și teatru. Mie nu mi se pare că sînt superficial dacă merg și la revistă. Îmi place revista, îmi place să rîd, să ascult muzică ușoară. Nu-mi place să rîd degeaba, sau să plec de la un spectacol de revistă dînd din umeri. Partea satirică a spectacolului ar trebui să aibă un fundament critic mult mai concret și fără teamă și rușine să critice, pentru ca spectatorul care se va recunoaște în vreunul din tipurile satirizate, neapărat să-și corecteze atitudinea. Spectacolele noastre de revistă au ajuns însă mai mult o defilare de cîntăreți de muzică ușoară, care fac multă reclamă și atît. Știți, mă gîndesc că aceste spectacole ar trebui... ca să spun așa, „idealizate“, în sensul că le doresc a fi pline de idei...

Aș vrea să fac o precizare. Cînd se vorbește de rolul educativ al teatrului, sînt unii care uită că teatrul nu e primul, nici ultimul, și nici principalul educator al unui tînăr. Participarea la un spectacol de teatru presupune, după părerea mea, o anumită pregătire și din partea spectatorului. La un teatru, spectatorul nu trebuie să se ducă cu desaga goală...

VASILE STANCIU
cartonagist

„Părerea publicului“ din acest număr a fost
www.cimec.ro de D. Negreanu.